Radnici Imunološkog Zavoda primili su jednu od četiri zaostale plaće; država je najprije namirila sebe. Drugim riječima najprije porezi i doprinosi pa potom plaće radnicima. Jasno je što bi o tome rekao Adam Smith – nedopustivo.

Imunološki zavod, o kojem možete naći obilje podataka na ovim stranicama, bio je razultat hrvatske pameti koja se je uspješno izvozila u inozemstvo. Znanstvene velesile bile su kupci njegovih licenci. Devedesetih godina Imunološkom zavodu nije ništa moglo pomoći jer je politika donijela odluku o njegovoj egzekuciji. Žilav, zbog znanstvene is stručne razine djelatnika, s jedne strane, i, dugogodišnje krize i nedostupnosti deviza, s druge strane, stvorili su uvjete da Imunološki zavod postane problem. Iako vladajući izjavljuju kako žele spasiti Imunološki zavod zapravo ne rade ništa.

Država, kao odlučujući vlasnik, najprije naplaćuje harač, a preostali dio kuna „odlazi“ radnicima u vidu prve od četiri zaostale plaće. S druge strane, reforma poreza na dohodak, koja je usput rečeno tragična, nam je predstavljena kao velika, da ne kažem – sudbonosna, briga države koja u sam fokus svog interesa smješta dobrobit za hrvatske građane ili jednostavnije - standard hrvatskih građana.Â Istina je da reforma poreza na dohodak ima jedino programski politički izričaj kako bi vladajući zadržali vlast koju neučinkovito obavljaju tri godine.

Hrvatska je u ovoj godini značajno povećala poreznu presiju što narodski rečeno znači – povećanje poreza (veći dohodak državi) i smanjenje gospodarske aktivnosti (smanjenje mase dohotka za raspodjelu). I onda se čudimo zašto u Lijepoj našoj investitori ne investiraju. Svojevremeno su poduzetnici nazvani otpadnicima društva koji se svjesno trude, narod bi rekao – za inat, da hrvatsko gospodarstvo i dalje propada.

Država, koja bi morala djeliti sudbinu svojih građana, jedino vodi računa o fiskalnoj funkciji poreza. Poreze treba naplatiti i nije važno što je nenaplativo gotovo pedesetak milijardi kuna dospjelih poreznih obveza. Nije važno što imamo oko 330 tisuća nezaposlenih sa daljnjom tendencijom rasta. Nevažna je činjenica da broj socijalno ugroženih građana iz dana u dan raste. I tako dalje. I tako dalje.

Oporba koja kritizira vladajuće zaboravlja kako se je i sama ponašala na isti način. Oporba nikako da nam prezentira svekoliku, pa samim time i poreznu, reformu. Ono što služamo gotovo četvrt stoljeća jest da će sutra biti bolje kad oni dođu na vlast. Keynes je to slikovito komentirao

putem bajke „Alica u zemlji čudesa“: pekmeza nema danas ali će ga sutra biti.

Bilo bi dobro da oporba, koja o tome naširoko prića, obznani svoj sastav vlade sastavljenu od stručnjaka koji će razočaranim građanima Lijepe naše vratiti bar dio nade da će se država početi odnositi prema svojim građanima kao učinkovit servis sukladno političkim i, temeljem nje, socijalnim interesima. Ukoliko to ne učine, u što sam gotovo siguran, velika je vjerojatnost da će građani još više ignorirati nadolazujuće parlamentarne izbore. Možda je to u interesu Maćehe! Tko zna?